

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 281. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387014736/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Smule Flæsk, hvis at jeg maa faa Messingjens. Og hun skal endda faa en Snes Æg og en fire Mark Smør, saasnart min Moder kommer herud.» «Det er Ord nok,» svarede han. Saa fik jeg redelig nok Messingjens, alligevel der var en grimme Rift om ham, for de vilde ride ham allesammen: men hvad, der kunde jo da kun en komme paa ham ad Gangen. Den første Gang jeg skulde paa ham, da saa han redelig nok vist paa mig, ligesom han vilde spørge mig: Hvad er du for en Karl? Men jeg snakkede mig endda tilrette med ham og fortalte ham, at Vattrup laa paa Sygestuen og gik nok ikke fra det, og saa havde Underofficeren sagt, at jeg skulde have ham, og at det kunde slet ikke nytte, at han gjorde sig stiv. Det kunde han forstaa, – for alle dem, der kendte ham, de sagde, at han alene havde ligesaa megen Forstand som to Kyrsdserer. Og det var ogsaa sandt; han fattedes ikke andet, end det at han kunde ikke snakke, og det var jo ikke hans Skyld. Jeg glemmer aldrig dengang jeg sagde ham, at Vattrup var saa ringe, da sukke de Hesten redelig ligesom et andet Menneske. Ja, I kan tro, at vi to talte siden meget med hverandre, og til alt, hvad jeg sagde, saa enten kronniede han, eller hvinniede han, eller rimmede han, og jeg forstod altid, hvad han mente.

Som jeg nu skulde fortælle, saa drog vi da ind i det Sønden. Og vi marcherede en Dag og en anden Dag, og saa blev en en bitte Smule træet af den Riden og lidt øm der, hvor en er højest, naar en sanker Spaaner. Saa stod Karlene af, gik imellem og havde Bidsalet over Armen. Jeg gik ogsaa, men jeg lod Jens skotte sig selv. Han fulgte mig nok saa trolig, og kom nogen haan for nær, saa skroilede han – for de vilde have til, han var en Halvtig – og vilde baade bide og slaa. Nuda: saa kom vi en Dag til en By derude ved Aabenraa, og jeg fik mit Kvarter ved en Gaardmand. Der stod godt til ved ham, men det var en pinevorn Hund, for vi kunde ikke vel faa det, vi kunde æde. Men saa var der en af Døtrene – han havde seks af det Slags – og hende kunde jeg rigtig godt lide, og hun gav mig et godt Nedsfor den samme Aften, og Dagen efter – for vi laa over der – saa var hun endda bedre ved mig, og hun vidste aldrig det Gode, hun vilde gøre mig. Den anden Morgen, før vi kom af Sted, saa kom hun ind til mig i Stalden, hvor jeg stod og striglede. «Rasmus!» sagde hun, «nu drager du hen, og saa faar vi vel ikke hverandre at se mere.» – «Det kunde byde sig!» – siger jeg. – «Nej!» sagde hun. «Du kan miste dit Liv, eller du kan faa dig en Kæreste derude.» – «Ved du hvad,» siger jeg, «enten

løwer eller A døer, saa foer A ingen Kjerrest, hwissommensti Do vil ett vahr ed, Helle!» – »Gud bæjr ed» sejer hun, »A for aalle Low te ed a mi Muer, aa knap nok a mi Faer, faa di haa sit Enaahn ud te mæ.» – »Helle!» sejer A, »æ ed di Alwor, Do ve draw ind te mæ, saa bih et Stød ætte mæ, aa si om A komme tebaahg. A fo raa mi Awskien, aa mi Faes Goer, saa ska vi gywt wos, næ Do vil ræmm hæh fræ, aa felles mæ mæ te mit Hjemmen.» – Saa tow hun mæ om Halsen aa kyst mæ, aa græted en Koen, aa smutted ud igjen. – Messingjens so ætte hinner, aa A lo Saal aa Bjessel o ham, aa rej mi Vej mæ di Anner. – De war en sølle Tie faa wos: somti fek vi Nøj aa ehd, aa somti ett; men A djell aalywl mi Brøc – nær A haadd – mæ Jens; aa lissesnaar vi kam te Kotier, saa sørred A fost faa ham: mæ Hakkels aa mæ Hawr, aa mæ hwa A ejen ku bjerre te ham, somti Row aa somti Byg aa somti Hwehd, som de ku træf sæ. – Vi drøw laant astej, A ved aalle hue vi war; men Krie, de faanam A ett te. Laant om læng fek vi Aadder aa dryw hjemad. – Helle had et wo møj aah mi Tanker aal den hiele Mars. Da A no kam saa nær, A ku sie hinne Bøj, saa rier A hen te wo Rikmæjster, aa faaklaared ham, hudden de wa gawn mæ døhr sidst, aa hwa vi had isinn, aa ba ham saa om Faalow aa ta Pigen møj. »Messingjens» søh A »ka gaat bæhr wos behgi Tow, aa A veed han gjør ed mæ en gue Villi.» – Rikmæjsteren smill, aa søh: »Du er en Helvedes Karl! men hvordan vil Du komme godt fra det Pigetyverie? Di kommer nok strax bag efter, og taer hende fra Dig, og Du faaer en Ulykke – jeg kan ikke redde Dig.» – »De haar ingen Nøc» sejer A, »hun ska ha mihn Staalklæjr epo, saa ka der Ingen kin hin, aa A seje te mi Kamme-raater, aa hwem dø spør: te de war en sygh Draguen aaw di fynsk, dø wa bløwn leggen døhr i Bøjen.» – »Lad gaac! Din Gavtry!» seje han; øjeg skal selv tale med Chefen, og faae ogsaa hans Minde; men jeg skal nok tie stille med dit Pus, og bilde ham ind, at Messingjens af Medlidenhed selv havde forlangt at faae den syge Dragon paa Ryggen.» – De gik no aasse aalsammen som de skull. Vi rej ind ad Bøjen, aa dø stued di Stuer aa di Smoe uddenfaa Puert aa Dahr, faar aa be wos walkommen. A skotted ætte Helle – jow! hun wa dø relle nok, aa da hun fik Yww po mæ, aa A lo mi Pallask hels hinner, da glindsed hun øwr hiele hinner Ansigt, som om hun skul ha wor ud aa fæjst Pigger, som di seje faar et Mundsprog.

jeg nu lever eller jeg dør, saa faar jeg ingen Kæreste, hvis du vil ikke være det, Helle!» – «Gud bedre det,» siger hun, »jeg faar aldrig Lov til det af min Moder og knap nok af min Fader, for de har set en anden ud til mig.» – «Helle!» siger jeg, »er det dit Alvor, du vil drage ind til mig, saa bi en Stund efter mig og se, om jeg kommer tilbage. Jeg faar snart min Afsked og min Faders Gaard, saa skal vi gifte os, naar Du vil rømme herfra og følges med mig til mit Hjem.» – Saa tog hun mig om Halsen og kyssede mig og græd en Stund og smuttede ud igen. – Messingjens saa efter hende, og jeg lagde Sadel og Bidsel paa ham og red min Vej med de andre. – Det var en sølle Tid for os: sommetider fik vi noget at æde og sommetider ikke, men jeg delte alligevel mit Brød – naar jeg havde – med Jens; og ligesaasaa kom til Kvarter, saa sørgede jeg først for ham med Hakkelse og med Havre, og med hvad jeg ellers kunde bjærge til ham, sommetider Rug og sommetider Byg og sommetider Hvede, som det kunde træffe sig. – Vi drev langt afsted, jeg ved aldrig, hvor vi var; men Krig, det fornam jeg ikke til. Langt om længe fik vi Ordre at drive hjemad. – Helle havde ikke været meget af mine Tanker al den hele March. Da jeg nu kom saa nær, at jeg kunde se hendes By, saa rider jeg hen til vor Ritmester og forklarer ham, hvordan det var gaaet mig der sidst, og hvad vi havde i Sinde, og bad ham saa om Forlov at tage Pigen med. «Messingjens,» sagde jeg, »kan godt bære os begge to, og jeg ved, han gør det med en god Vilje.» – Ritmesteren smilede og sagde: «Du er en Helvedes Karl! Men hvordan vil du komme godt fra det Pigetyveri? De kommer nok straks bagefter og tager hende fra dig, og du faar en Ulykke – jeg kan ikke redde dig.» – «Det har ingen Nød,» siger jeg, »hun skal have mine Staldklæder paa, saa kan der ingen kende hende, og jeg siger til mine Kammerater og hvem der spørger: at det var en syg Dragon af de fynske, der var bleven liggende der i Byen.» – «Lad gaa, din Gavtyv!» siger han; »jeg skal selv tale med Chefen og faa ogsaa hans Minde; men jeg skal nok tie stille med dit Puds og bilde ham ind, at Messingjens af Medlidenhed selv havde forlangt at faa den syge Dragon paa Ryggen.» – Det gik nu altsammen, som det skulde. Vi red ind ad Byen, og der stod de store og de smaa udenfor Porte og Døre for at bede os velkommen. Jeg skottede efter Helle – jo! hun var der redelig nok, og da hun fik Øje paa mig og jeg lod min Pallask hilse hende, da glinsede hun over hele sit Ansigt, som om hun skulde have været ud at fæste Piger, som de siger for et Mundsprog.